

[Vesterager.]

mende Finansaar at give dem det Tilskud, jeg mener, de ifølge Lov har Adkomst til at regne med.

Man har Indtryk af, at denne Regering i nogen Maade har Lyst til at handle vilkaarligt. Ministeren for offentlige Arbejder har bebudet stor Afskedigelse af Tjenestemænd, og da der ikke her paa Rigsdagen blev gennemført en Lov, der gav Ministeren Medhold, skal disse Afskedigelser altsaa ske administrativt. Jeg skal ikke sige mange Ord derom, men vil have Lov til at sige, at hvis de skal hvile paa en Fortolkning af Tjenestemandslovens § 8, saa er denne Paragraf, som Tjenestemændene har faaet, langt værre end den § 8, Lærerne har at slaas med.

Ifølge hele Forhandlingen i Lønningskommissionen, alt det, som er gaaet forud, og det, som er udtalt af den højtærede Minister forhen, har det aldrig været Meningen, at man kunde bruge denne Paragraf til Afskedigelse af Tjenestemænd i Tusindvis. Stk. 5 i § 8 fik netop den Form, den fik, med det Formaal for Øje at værne Tjenestemændene mod Vilkaarlighed.

Derfor vil jeg meget indstændigt advare den højtærede Minister imod at gaa frem ad den Vej. Selvfølgelig kan der komme Forhold, hvor man maa afskedige en Tjenestemand, og saa har man ogsaa Paragrafferne at gaa efter, baade § 53 og § 59, § 60 og § 61, og vi har ogsaa § 8 at bruge efter dens Bestemmelse; men vi har ikke fra Lønningskommissionens Side i disse Paragraffer nedlagt den Tanke — og det er min fulde Overbevisning, at derom var der Enighed i Lønningskommissionen —, at de kunde bruges til Afskedigelser i Tusindvis, de skulde kun benyttes overfor de enkelte, som man paa en eller anden Maade vilde og skulde fjerne.

Jeg vil ikke paa nogen Maade stille urimelige Krav om Begunstigelse af Tjenestemændene fremfor andre Samfundsklasser, men der er een Ting, jeg altid i de Aar, jeg har været Medlem af dette høje Ting, har søgt at værne Tjenestemændene imod, og det er imod Vilkaarlighed. Og jeg synes ikke, man kan gaa frem paa den Maade, som den højtærede Minister vil gaa frem, uden at det maa

betragtes som en Vilkaarlighed overfor Tjenestemændene indenfor en bestemt Etat.

Jeg ser, at den højtærede Minister er stærkt ude efter Rutebilerne. Jeg tror dog, at den højtærede Minister bør gaa frem med en vis Forsigtighed. Det er jo nemlig saadan, at vi aldeles ikke ved, om de Ruter, der er oprettet ved privat Initiativ, og som har holdt sig nogenlunde gennem de sidste Aar, kan blive ved at gaa lige saa godt. Hele den Krise, der gaar over Landet, sætter ogsaa sit Præg paa disse Virksomheder, og naar Staten overtager Rutebilerne, vil det let kunne føre til, at Statsbanernes kolossale Underskud yderligere forøges ved Underskud paa Rutebilerne. Jeg tror, at enten maa den højtærede Minister køre med større Underskud, eller ogsaa maa han indskrænke Kørselen, nedlægge Ruterne, og jeg kan forsikre den højtærede Minister for offentlige Arbejder om, at det vil ikke blive modtaget med Begejstring ude i Befolkningen. Saa vil man med Rette kunne sige, at det havde været bedre, om man havde ladet de private fortsætte under eget Ansvar den Virksomhed, som de har oparbejdet, saaledes som de nu kunde føre det igennem; og vilde de ikke være i Stand til at føre det igennem, saadan at deres Virksomhed kan forrente sig, er jeg overbevist om, at det vilde blive endnu værre, hvis Staten skulde overtage den, og den skulde drives som Statsdrift, det vilde temmeligt sikkert yderligere forøge Underskuddet.

Der er maaske adskillige Rutebilejere, som ikke vil have saa meget imod at slippe af med deres Virksomheder nu, da Tiden synes at blive mere og mere vanskelig. Men jeg tror ikke, at det vil være nogen Vinding for Staten, at den driver denne Virksomhed, og jeg tror heller ikke, at det vil være nogen Vinding for den Egn, det berører, og jeg tror, at de allerfleste vil synes, at de Folk, som har oparbejdet den, ogsaa skulde have Lov til at fortsætte Driften deraf.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte og ikke komme ind paa almindelige store politiske Spørgsmaal, idet jeg blot ønsker, at man ad praktiske Veje maa finde Midler til at komme baade de enkelte i Samfundet til Hjælp, saadan at de kan faa